Oğlan ve Küçük Geko

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Geko

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir sabah, Leo adında bir oğlan parlak sarı tişörtünü giydi ve yeşil sırt çantasını kaptı. Sınıfıyla birlikte sürüngen merkezine gidiyordu. Leo hayvanları severdi, özellikle de şaşırtıcı şeyler yapabilenleri. Kahverengi gözleri heyecanla parladı otobüse binerken. Bugün neler keşfedeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sürüngen merkezinde, sıcak bir gülümsemesi olan kibar bir bakıcı çocukları karşıladı. Üzerinde yeşil bir rozet olan haki bir gömlek ve yuvarlak gözlükler vardı. 'Hoş geldiniz, kâşifler!' dedi. 'Bugün süper güçleri olan canlılarla tanışacaksınız.' Leo'nun merakı bir arı gibi vızıldadı. Bir sürüngenin nasıl süper güçleri olabileceğini merak etti. Öğrenmeye hazır, bakıcının peşinden sıkıca yürüdü.

Bakıcı sınıfı cam bir akvaryuma götürdü. İçeride minik bir geko pürüzsüz duvara yapışmıştı. Soluk yeşil derisinde küçük koyu lekeler vardı ve kehribar rengi gözleri yuvarlak ve parlaktı. Leo burnunu cama dayadı. 'Nasıl yapışıyor?' diye fısıldadı. Geko aşağı kaymadı. Cam yapışkanmış gibi oracıkta kaldı.

Küçük geko kaymadan camın yukarısına tırmandı. Dört parmağı küçük yelpazeler gibi açıldı. Leo dikkatle izledi. 'Vay!' dedi. 'Bir örümcek gibi, ama daha pürüzsüz.' Geko durakladı, sonra yana doğru hareket etti. Leo'nun yuvarlak yüzü meraklı bir gülümsemeyle aydınlandı. O kadar çok sorusu vardı ki. Bakıcıya döndü. 'Neden düşmüyor?' diye sordu.

Bakıcı Leo'nun yanına çömeldi. 'Harika bir soru!' dedi. 'Gekoların özel ayakları vardır.' Gekonun parmaklarını işaret etti. 'Her parmakta, görebileceğiniz her şeyden daha küçük minik tüyler var.' Leo'nun gözleri kocaman açıldı. 'Bir toz zerresinden bile mi küçük?' diye sordu. Bakıcı başını salladı. 'Çok daha küçük. Pürüzsüz camda bile gekonun tutunmasına yardımcı olurlar.' Leo minik tüylerin bu kadar büyük bir iş yaptığını hayal etti.

Leo gekonun daha yükseğe tırmanışını izledi. Uzun kuyruğu hafifçe sallanıyordu. 'Tüyler bant gibi mi yapışıyor?' diye sordu. Bakıcı gülümsedi. 'Tam olarak değil. Onları yüzeye yakın çeken özel bir kuvvet kullanırlar.' Leo bunu düşündü. 'Kuvvet' gibi yeni kelimeler öğrenmeyi seviyordu. Kelimeyi usulca tekrarladı. Merakı giderek büyüyordu.

Geko akvaryumun tepesine ulaştı ve durdu. Leo onun düz parmak yastıklarını fark etti. Küçük yastıklara benziyorlardı. 'Tüyleri görebilir miyim?' diye sordu. Bakıcı başını salladı. 'Gözlerimiz için çok küçükler. Ama onları hayal edebiliriz.' Leo'ya bir büyüteç verdi. Leo gekonun ayağına baktı. Tüyleri göremedi ama orada olduklarını biliyordu.

Leo uzun bir süre gekoyu izledi. Aşağı tırmandığını, sonra tekrar yukarı çıktığını gördü. Her seferinde düzgünce hareket ediyordu. 'Hiç kaymıyor,' dedi Leo. 'Çünkü ayakları tırmanmak için yapılmış,' dedi bakıcı. 'Gekolar neredeyse her şeye tırmanabilir.' Leo kendi spor ayakkabılarını düşündü. Onların da tutuşları vardı ama böyle değil. Keşke o da duvarlara tırmanabilseydi.

Bakıcı Leo'ya geko parmak tüylerinin bir resmini gösterdi. Minik süpürgelere benziyorlardı. 'Her tüy daha da küçük tüylere ayrılır,' diye açıkladı. 'Bu sayede bu kadar iyi tutunurlar.' Leo'nun ağzı açık kaldı. 'Ne kadar çok tüy!' dedi. Milyonlarca minik parmağın tutunduğunu hayal etti. 'Bu harika,' diye fısıldadı. Bunu herkese anlatmak istiyordu.

Okula dönüş otobüsünde Leo gekoyu düşünmekten kendini alamadı. Defterine onun bir resmini çizdi. Büyük harflerle 'minik tüyler' ve 'tutunan ayaklar' yazdı. Arkadaşı Mia, 'Ne çiziyorsun?' diye sordu. Leo ona gösterdi. 'Süper ayaklı bir geko,' dedi. Mia'nın gözleri kocaman açıldı. 'Harika!' dedi. Leo sırıttı. Bir fikri vardı.

Okulda Leo öğretmenine geko ayakları hakkında bir sınıf sergisi yapıp yapamayacağını sordu. Öğretmeni evet dedi. Leo çok çalıştı. Geko çizimi olan büyük bir afiş yaptı. Minik tüyler hakkında bilgiler yazdı. Hatta tüylü kumaş kullanarak bir parmak yastığı maketi yaptı. 'Bu, tüylerin nasıl hissettirebileceğini gösteriyor,' dedi sınıf arkadaşlarına.

Sergi hazır olduğunda Leo gururla yanında durdu. Gekoların pürüzsüz duvarlara nasıl tırmandığını anlattı. 'Ayaklarında milyonlarca minik tüy var,' dedi. 'Yapıştırıcı olmadan yapışıyorlar!' Sınıf arkadaşları tüylü maketi görmek için eğildiler. 'Bu çok havalı!' dedi Mia. Leo mutlu hissetti. Merakı herkesin keyif alabileceği bir şeye dönüşmüştü.

Öğretmen gülümsedi. 'Leo harika bir soru sordu ve sonra cevabını buldu,' dedi. 'Bilim insanları bunu yapar.' Leo'nun yanakları pembeleşti. Kendini bir bilim insanı olarak düşünmemişti. Ama şimdi öyle hissediyordu. Sergisine baktı ve gurur duydu. Soru sormanın öğrenmeyi eğlenceli hale getirdiğini öğrenmişti.

O akşam Leo ailesine gekoyu anlattı. Onlara afişini ve tüylü parmak yastığını gösterdi. 'Gekolar süper kahramanlar gibidir,' dedi. 'Her şeye tırmanabilirler!' Küçük kız kardeşi alkışladı. 'Bir tane görebilir miyiz?' diye sordu. Leo başını salladı. 'Belki bir gün,' dedi. Sürüngen merkezini tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu.

Leo tüm sorularını bir defterde tuttu. Sırada öğrenmek istediği şeyleri yazdı. Gekoların neden lekeleri var? Gözlerini nasıl temizlerler? Her soru onu gülümsetiyordu. Her sorunun harika bir keşfe yol açabileceğini biliyordu. Merak, yeni dünyalara kapı açan bir anahtar gibiydi.

Küçük geko Leo'ya önemli bir şey öğretmişti. İzleyerek ve sorarak onun olağanüstü ayaklarını öğrenmişti. Şimdi bu bilgiyi başkalarıyla paylaşıyordu. Ve dünya hakkında merak ettiğinde cevapları bulabileceğini biliyordu. Soru sormak öğrenmeyi bir maceraya dönüştürüyordu. Leo bir sonrakine hazırdı.